

Arrest

nr. 102 626 van 8 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 juli 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 augustus 2012.

1.3. Op 27 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 november 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, O. I. K. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine Pachai te zijn. U werd ruim 20 jaar geleden geboren in het dorp Qalatak, district Khewa (Kuz Kunar), provincie Nangarhar. Daarna woonde u in het dorp Bodyalai in hetzelfde district. U ging tot het vierde jaar naar school, maar halfweg het vijfde jaar moest u stoppen omdat uw vader stierf. Sindsdien worden jullie geholpen door uw oom langs moederskant – A. J. (...) - die in de stad Jalalabad woont en werkt voor de nationale veiligheidsdienst, meer bepaald de inlichtingendienst.

Op 12 juli 2011 vielen de taliban - mogelijk onder leiding van Khan Wali - het districtshuis van Khewa aan. De volgende dag ontstond een gevecht tussen de regeringstroepen en de taliban. Nog eens 10 tot 12 dagen later werden verschillende taliban dankzij rapporten van de inlichtingendienst gelokaliseerd in een school in het district Khewa. Het ANA (Afghan National Army) en buitenlandse troepen vielen de school aan. Verscheidene taliban werden hierbij gedood. Twee à twee maanden en een half daarna hoorde u dat u er van beschuldigd werd informatie over de taliban door te geven aan de inlichtingendienst. Dit vermoeden ontstond doordat uw oom geregeld bij u op bezoek kwam met de auto van de nationale veiligheidsdienst. Zeven tot acht dagen later werd er een waarschuwingsbrief bij u thuis bezorgd. Hierin stond dat u zich moest aanmelden bij de taliban in het dorp Kandoro Qalai. U kreeg hier vier tot vijf dagen de tijd voor. Uw moeder raadde u aan naar uw oom in Jalalabad te gaan. Uw oom zei dat hij een onderzoek zou instellen en in tussentijd kon u even bij hem blijven. Na zes à zeven dagen brachten de taliban een bezoek aan uw moeder. Ze vroegen naar u en ze gaven haar ook een tweede waarschuwingsbrief waarin stond dat u twee dagen de tijd kreeg om u bij hen aan te melden. Indien u niet zou komen opdagen, zou uw huis in brand worden gestoken en uw familie vermoord worden. De volgende dag vluchtte uw moeder met uw twee jongere broers naar uw schoonbroer in Jalalabad en u ging hen daar vervoegen. Er gingen twee à twee maanden en een half voorbij toen uw oom, terwijl hij met de wagen reed, getroffen werd door een raket. Hij raakte hierbij ernstig gewond. Uw schoonbroer besloot toen dat het noch voor hem noch voor u nog langer veilig was mocht u bij hem blijven logeren. Zeven à acht dagen nadien - ongeveer in april 2012 - verliet u Afghanistan.

Na twee maanden kwam u op 10 juni 2012 aan in België. Eén dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten neer: acht foto's van uw oom zijn functie en verwondingen; uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), uw ooms werkkaart van het NDS (National Directorate of Security) en een bevestigingsbrief van het districtshoofd en andere vertegenwoordigers van het district Khewa.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie doch wel van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw chronologie met betrekking tot de opeenvolging van de verschillende gebeurtenissen niet klopt met de realiteit en met wat u in de vragenlijst van het CGVS beweert. Zo stelt u dat u twee à twee maanden en een half na de incidenten met de taliban in uw regio ervan beschuldigd werd informatie te hebben doorgegeven aan de inlichtingendienst, terwijl u in de vragenlijst verklaarde dat er vijf maanden overheen gingen (CGVS vraag 44; vragenlijst CGVS opgesteld door een medewerker van DVZ op 13 juli 2012). Mochten er werkelijk maar twee maanden - of iets meer - tussen de twee gebeurtenissen gezeten hebben, zou een snelle berekening van de door u genoemde data en tijds aanduidingen uitwijzen dat u in dat geval reeds in de periode december-januari moet zijn vertrokken uit Afghanistan, terwijl u zei dat u tijdens de lente - ongeveer saur-jauza (21 april-22 juni) - bent gevlucht (CGVS vragen 36-37, 42, 44, 49, 55, 56-57, 59, 61). Overigens stelt u ook dat u de eerste waarschuwingsbrief in dalwa (21 januari-20 februari) ontving. Nochtans gebeurde dit volgens u ruim twee maanden na de incidenten met de taliban in juli 2011, ongeveer september 2011 dus. U slaagt er klaarblijkelijk niet in een consequent verhaal te vertellen. Van iemand die beweert dat hij deze zaken persoonlijk heeft meegemaakt en daardoor Afghanistan diende te verlaten, mag verwacht worden

dat hij een consistent verhaal ten berde kan brengen. Dat u zichzelf op deze punten tegenspreekt tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.

Daarnaast moet er worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U hebt geen enkel tastbaar begin van bewijs dat uw verklaringen ondersteunt. Dat u zou zijn beschuldigd van het rapporteren van informatie over de taliban hebt u slechts uit tweede hand vernomen (CGVS vraag 45). U hoorde 'via via' dat de taliban dachten dat u bepaalde zaken over hen doorspeelde aan de inlichtingendienst. Dit kan bezwaarlijk aanzien worden als een betrouwbare en sluitende getuigenis. Voorts haalt u de twee waarschuwingsbrieven aan die uw verhaal zouden moeten staven (CGVS vraag 42). Deze brieven vermeldde u echter niet in de vragenlijst van het CGVS. Binnen de context van uw asielrelaas lijken deze brieven toch belangrijk genoeg om vermeld te worden wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS vraag 53). U zou deze brieven niet kunnen voorleggen omdat ze nog bij u thuis zouden liggen en niemand er om kan gaan (CGVS vragen 51, 77). Desalniettemin slaagt u er wel in om een bevestigingsbrief van het districtshuis van Khewa aan het CGVS te bezorgen (zie groene map; CGVS vraag 1). Indien het mogelijk is om een bevestigingsbrief van het districtshoofd te krijgen in een regio waar de taliban volgens u erg actief en overal aanwezig zijn, moet het voor u ook mogelijk zijn om op één of andere manier die dreigbrieven te bekomen (CGVS vragen 65-66, 68). Het excuus dat niemand naar jullie huis kon gaan, houdt bijgevolg geen steek. Het ontbreken van enig tastbaar begin van bewijs, de getuigenis uit tweede hand en de weinig aannemelijke verklaringen in verband met het ontbreken hiervan zorgen ervoor dat uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.

Daarenboven is het erg opmerkelijk dat de taliban u pas zouden proberen te bereiken na twee à twee maanden en een half. Uw oom kwam immers al langer bij u thuis om jullie te helpen: sinds de dood van uw vader - toen u in de vijfde klas zat - kwam hij al geregeld bij jullie over de vloer. Ook de link met de door u beschreven incidenten wordt nogal onduidelijk door de lange periode tussen beide feiten. Indien de taliban u werkelijk verantwoordelijk zouden geacht hebben voor de dood van verschillende van hun leden, kan er van uit gegaan worden dat ze geen twee maanden zouden wachten vooraleer actie te ondernemen. Aangezien uw oom sinds jaar en dag bij jullie over de vloer kwam en volgens u de taliban overal zitten, moeten ze toch al geweten hebben dat u regelmatig contact had met iemand van de nationale veiligheidsdienst. Er valt bijgevolg geen enkele reden te bedenken voor hun geduld. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de taliban u eerst twee kansen zouden geven om te vluchten wanneer zij echt meenden dat u verantwoordelijk was voor de dood van hun leden bij die incidenten (CGVS vragen 42, 68). Er kan verondersteld worden dat zij - het principe oog om oog, tand om tand indachtig - u doodgewoon zouden komen zoeken en doden in plaats van u tot bij hen te proberen lokken met een list. Het is trouwens evenmin geloofwaardig dat zij hun verblijfplaats zouden verraden in hun waarschuwingsbrief: op die manier geven zij u extra informatie waardoor het risico dat zij opnieuw ontdekt en opgejaagd zouden worden erg groot wordt (CGVS vraag 42). U had immers - en dat was door hen geweten - contact met een lid van de inlichtingendienst. Dat de taliban zo onzorgvuldig zouden omspringen met gevoelige informatie is niet plausibel. Op die manier zouden ze de strijd tegen de regering en haar bondgenoten geen 11 jaar kunnen volhouden hebben. Kortom, aan uw verklaringen betreffende de dreigbrieven en de daaruit volgende gebeurtenissen kan geen geloof meer gehecht worden.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara is een aanduiding van uw identiteit en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. De foto's en werkkaart van uw oom tonen enkel aan dat de man op die documenten inderdaad gewond is geraakt en een functie had bij de nationale veiligheidsdienst. Deze foto's tonen echter niet aan dat die man daadwerkelijk uw oom is en zeggen ook niks over de omstandigheden waarbij hij gewond is geraakt, laat staan dat u met dit alles werd geassocieerd. De bevestigingsbrief is een met de hand geschreven document dat door eender wie, eender waar kan gebeurd zijn en bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont. De herkomst van dergelijke documenten valt onmogelijk te achterhalen. Bovendien toont informatie waarover het CGVS beschikt aan dat dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden (informatie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map).

Tot slot, naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en daar uit bovenstaande argumentering blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebt, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u er over een intern vluchtalternatief beschikt. U bent afkomstig van de provincie Nangarhar en hebt meer dan twee maanden veilig in Jalalabad, de provinciehoofdplaats, kunnen verblijven (CGVS vragen 42, 65). De Taliban hebben u op geen enkel moment gecontacteerd terwijl u en uw familie een veilig onderkomen hadden bij uw schoonbroer. Bovendien wonen uw moeder en broers tot op vandaag zonder noemenswaardige problemen bij uw schoonbroer (CGVS vragen 30-31). Ook uw oom woont in Jalalabad (CGVS vragen 1-5). Dit betekent dat u over een sociaal en familiaal netwerk beschikt in Jalalabad wat u in staat stelt uw leven daar op te bouwen. U bent nog jong en ook over de financiële kant hoeft u zich voorlopig geen zorgen te maken: uw oom helpt al langer mee in de zorg voor uw familie en jullie beschikken nog steeds over gronden in uw dorp (CGVS vragen 28, 52). Dit alles zorgt ervoor dat Jalalabad voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk is.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2012 wegens schending van artikel 1.2 van de

Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe:

- Het Laatste Nieuws.BE *"12 doden en 70 gewonden bij aanslag op bank Afghanistan"* (stuk 3)
- BBC NEWS dd. 17 december 2012 *"Afghanistan mine kills 10 girls in Nangarhar"* (stuk 4)
- The Guardian dd. 4 september 2012 *"Afghanistan suicide bomber kills dozens at funeral – At least 25 people dead and 30 wounded in attack at Shagai village in Durbaba, eastern Nangarhar province"* (stuk 5)
- Thaindian News, dd. 4 september 2012 *"20 killed as suicide bomber targets funeral in Afghanistan (Lead)"* (stuk 5 – ommezijde)
- Khaama Press Afghane Online Newspaper dd. 5 maart 2012 *"Suicide bomb explosion rocks eastern Nangarhar province"* (stuk 6)
- News Afghanistan dd. 13 augustus 2012 *"five civilians injured in Nangarhar blast"* (stuk 7)

Verzoeker stelt deze documenten neer te leggen ter ondersteuning van zijn gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst en ter ondersteuning van zijn argumenten met betrekking tot het willekeurig en aanhoudende geweld in Jalalabad. Verzoeker vraagt hiermee rekening te houden in toepassing van artikel 39/76, al. 2, 1° van de vreemdelingenwet.

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Na het citeren van de definitie van vluchteling uit artikel 1.2 van het vluchtelingenverdrag, stelt verzoeker dat, volgens gezaghebbende auteurs, het element vrees verwijst naar *"de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling, dat deze duidt op een bewustzijn van het risico op vervolging in geval van terugkeer"*, dat wat de gegrondheid van de vrees betreft, het volstaat dat *"de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging"*, dat ten aanzien van de vervolgende partij twee groepen kunnen onderscheiden worden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds en de andere inwoners anderzijds, dat er sprake is van vervolging door inwoners indien de daders van de vervolging direct of indirect door de overheid worden geleid en/of gesteund, dat in dat geval, de nationale bescherming zal ontbreken. Verzoeker stelt zich de vraag of internationale bescherming kan gegeven worden aan een asielzoeker die in zijn land van herkomst een doelwit is van de taliban die hem willen vermoorden wegens het doorspelen van informatie omtrent de taliban aan de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker meent dat *in casu* blijkt dat hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Hij vervolgt dat de vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker, dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van het doorspelen van informatie van de taliban aan de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker meent dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, dat in dit opzicht zijn verklaringen coherent zijn en voldoende worden gesteund. Aangaande de vervolgingselementen wijst verzoeker op het feit dat hij in zijn land van herkomst meermaals door de taliban is bedreigd en dat hij tot tweemaal toe een waarschuwingsbrief heeft gekregen, dat zijn moeder en jongere broer met de dood werden bedreigd en dat zijn oom door een raketaanval van de taliban werd omgebracht. Betreffende zijn vrees voor vervolging stelt verzoeker dat hij op heden wordt geconfronteerd met de bedreiging van de taliban die hem met man en macht willen vermoorden, dat gezien de bedreiging van de taliban en het feit dat hij een doelwit van de taliban is geworden, hij geen andere keuze had dan te vluchten. Verzoeker meent dat hij terecht vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten kan rekenen. Verder stelt verzoeker dat hij in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer heeft, dat hij niet op de bescherming van zijn gezin kan rekenen aangezien zijn familie tegen de taliban machteloos is geworden. Verzoeker besluit dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij een doelwit is van de taliban en dat hij zich op een gegronde vrees kan beroepen in de zin van het vluchtelingenverdrag en de vreemdelingenwet.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de 'Wet Motivering Bestuurshandelingen', zijnde de materiële motiveringsplicht. Na een theoretische uiteenzetting dienaangaande, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zich in de motivering van de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen, dat het duidelijk is dat hij de bestreden beslissing ten aanzien van hem niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook onredelijk tot een besluit is gekomen.

Aangaande het motief betreffende de chronologie der feiten, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing 'naast de kwestie heeft gestaan', dat de incidenten met de taliban in zijn regio door de bestreden beslissing niet in vraag worden gesteld, evenmin als de dreigbrieven die verzoeker heeft gekregen, dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat de chronologie der feiten, die door verzoeker bij zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd gegeven, niet correct werd genoteerd, dat het algemeen bekend is dat het gehoor bij de DVZ een zeer kort gehoor is alwaar niet op details wordt gelet. Verzoeker vervolgt dat hij bij zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) meer klaarheid heeft gebracht omtrent de beschuldigingen van de taliban en de dreigbrieven die hij ontving. Wat de beschuldigingen aangaande het doorspelen van informatie van de taliban aan de Afghaanse autoriteiten betreft, stelt verzoeker dat hij meermaals gevraagd werd wanneer hij door de taliban beschuldigd werd, alwaar hij consequent en coherente verklaringen heeft gegeven, zijnde twee à twee en een halve maand na de incidenten met de taliban in zijn regio. In de mate dat hij hetzelfde antwoord heeft omtrent de beschuldigingen, is het voor verzoeker een raadsel waarom zijn verklaring niet consequent bevonden wordt, dat dit eveneens geldt voor de eerste waarschuwingsbrief die hij ontving, zijnde zeven à acht dagen na de beschuldiging van de taliban.

Verder betwist verzoeker het motief dat stelt dat verzoeker geen enkel tastbaar begin van bewijs heeft dat zijn verklaringen ondersteunt. Verzoeker stelt zich de vraag 'Quid met de twee neergelegde waarschuwingsbrieven in het administratief dossier? Quid met de neergelegde bevestigingsbrief van het districtshuis van Khewa? Welnu, zijn voormelde brieven geen tastbaar begin van bewijs?' Volgens verzoeker is het eigenaardig dat voormelde stavingstukken door de bestreden beslissing niet als begin van bewijs in aanmerking genomen worden louter en alleen om het feit dat deze brieven in de vragenlijst van het CGVS niet werden vermeld. Verzoeker meent dat uit een bloemlezing van voormeld verslag de Raad ontegensprekelijk vaststelt dat verzoeker voldoende elementen neergelegd heeft die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat de bewering van de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist.

Betreffende de motivering van de bestreden beslissing dat het erg opmerkelijk is dat de taliban verzoeker pas zouden proberen te bereiken na twee à twee en een half maanden, argumenteert verzoeker dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de beslissing en de acties van de taliban aangezien hij bij de beslissing en acties van de taliban niet betrokken is, dat het desalniettemin voor zich spreekt dat twee maanden voor de taliban een redelijke termijn is om uit te maken wie informatie aan de Afghaanse autoriteiten doorspeeld heeft. Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing er niet in geslaagd is de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang te brengen.

2.1.3. In wat beschouwd kan worden als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet de asielinstanties automatisch een onderzoek moeten doen naar bijkomende bescherming, dat de term asielaanvraag eveneens de aanvraag van subsidiaire bescherming dekt en dat men er in de bestreden beslissing niet in slaagt de vervolging van verzoeker door de taliban in Qalatak in twijfel te trekken. Volgens verzoeker merkt de Raad, in het kader van de toekenning van de subsidiaire bescherming, op dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ruimer dient geïnterpreteerd te worden, waarna hij artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet citeert. Verzoeker stelt vast dat het CGVS zich in de bestreden beslissing beperkt tot een lichtzinnige overweging van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming waarna hij een deel van de motieven citeert. Vervolgens vraagt verzoeker zich af of alle Afghanen naar Jalalabad moeten verhuizen aangezien Jalalabad, volgens de bewering van de bestreden beslissing, veilig is, of hij van Jalalabad of Qalatak is en waarnaar hij zal teruggestuurd worden in geval van een mogelijk teruggrijpen, naar Jalalabad of Qalatak? Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een tegenstrijdige analyse van Jalalabad heeft gemaakt terwijl het voor verzoeker onmogelijk is in Jalalabad te gaan wonen aangezien het op heden onveilig is in Jalalabad, dat uit de door hem bij zijn inleidend verzoekschrift gevoegde stukken ontegensprekelijk blijkt dat Jalalabad heden voor burgers onveilig is en dat de stukken aanslagen betreffen van de taliban en andere terroristische organisaties in Jalalabad met een aanzienlijk aantal burgerslachtoffers. Verzoeker stelt zich de vraag of de slachtoffers vermeld in de bij zijn inleidend verzoekschrift gevoegde stukken Afghaanse of internationale troepen betreffen, waarna hij stelt dat het voor zich spreekt dat de slachtoffers in de voormelde stukken geen hogere profielen hebben. Verzoeker stelt vast dat het willekeurige geweld in Jalalabad aanhoudend van aard is en dat de Afghaanse burgers in Jalalabad niet meer kunnen rekenen op de bescherming van nationale en internationale autoriteiten. Gezien de

gegronde vrees voor zijn leven in Afghanistan, schiet, volgens verzoeker, de commissaris-generaal tekort in de bestreden beslissing gezien hij nagelaten heeft onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in het kader van de veiligheidssituatie in Qalatak, district Khewa (Kuz Kunar), provincie Nangarhar. Verzoeker meent dat in het licht van voorgaande niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Afghanistan het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden door de taliban, dat meer nog, er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer is. Concluderend stelt verzoeker dat uit voorgaande de Raad opmerkt dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming, dat bovendien, de commissaris-generaal in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren ten aanzien van zijn dorp Qalatak, district Khewa (Kuz Kunar), in de provincie Nangarhar.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen en subsidiair het subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier over te maken aan het CGVS voor bijkomende onderzoek.

2.2. De aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 november 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOLJMAN, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit de lezing van

het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.1. In zoverre verzoeker de motivering betreffende de chronologie der feiten betwist en stelt dat de incidenten met de taliban in zijn regio door de bestreden beslissing niet in vraag worden gesteld, evenmin als de dreigbrieven die verzoeker heeft gekregen, kan verzoeker niet gevolgd worden. Immers stelt de bestreden beslissing betreffende de incidenten duidelijk dat *'uw chronologie met betrekking tot de opeenvolging van de verschillende gebeurtenissen niet klopt met de realiteit en met wat u in de vragenlijst van het CGVS beweert'* en dat *'Van iemand die beweert dat hij deze zaken persoonlijk heeft meegemaakt en daardoor Afghanistan diende te verlaten, mag verwacht worden dat hij een consistent verhaal ten berde kan brengen. Dat u zichzelf op deze punten tegenspreekt tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ernstig aan.'* Betreffende de dreig- of waarschuwingsbrieven motiveerde de commissaris-generaal eveneens dat deze niet inpassen in de chronologie der feiten nu verzoeker verklaarde de eerste waarschuwingsbrief in dalwa te hebben ontvangen (zijnde 21 januari – 20 februari), terwijl hij eerder verklaarde dat dit gebeurde ruim twee maanden na de incidenten met de taliban in juli 2011, alsook dat *'Voorts haalt u de twee waarschuwingsbrieven aan die uw verhaal zouden moeten staven (CGVS vraag 42). Deze brieven vermeldde u echter niet in de vragenlijst van het CGVS. Binnen de context van uw asielrelaas lijken deze brieven toch belangrijk genoeg om vermeld te worden wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS vraag 53). U zou deze brieven niet kunnen voorleggen omdat ze nog bij u thuis zouden liggen en niemand er om kan gaan (CGVS vragen 51, 77). Desalniettemin slaagt u er wel in om een bevestigingsbrief van het districtshuis van Khewa aan het CGVS te bezorgen (zie groene map; CGVS vraag 1). Indien het mogelijk is om een bevestigingsbrief van het districtshoofd te krijgen in een regio waar de taliban volgens u erg actief en overal aanwezig zijn, moet het voor u ook mogelijk zijn om op één of andere manier die dreigbrieven te bekomen (CGVS vragen 65-66, 68). Het excuus dat niemand naar jullie huis kon gaan, houdt bijgevolg geen steek. Het ontbreken van enig tastbaar begin van bewijs, de getuigenis uit tweede hand en de weinig aannemelijke verklaringen in verband met het ontbreken hiervan zorgen ervoor dat uw geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.'* Hieruit blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal wel degelijk de gebeurtenissen alsook de dreigbrieven in vraag stelt.

Waar verzoeker meent dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat de chronologie der feiten, die door verzoeker bij zijn eerste interview bij de DVZ werd gegeven, niet correct werd genoteerd, dat het algemeen bekend is dat het gehoor bij de DVZ een zeer kort gehoor is alwaar niet op details wordt gelet en dat hij bij zijn gehoor bij het CGVS meer klaarheid heeft gebracht omtrent de beschuldigingen van de taliban en de dreigbrieven die hij ontving, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. *In casu* wijst de bestreden beslissing er terecht op dat de chronologie van verzoeker met betrekking tot de opeenvolging van verschillende gebeurtenissen niet klopt met de realiteit en met wat verzoeker dienaangaande in de vragenlijst van het CGVS beweert. Waar verzoeker nog stelt dat hij zijn verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant. De duur van het interview bij de DVZ kan de vastgestelde incoherenties niet verschonen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht.

In zoverre verzoeker zou menen dat de gegevens op de DVZ niet correct werden genoteerd, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst waarin verzoeker een kort overzicht diende te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en door verzoeker werd ondertekend. Nergens blijkt dat verzoeker het niet eens was met de neergeschreven tekst die werd opgesteld op basis van zijn gezegden en die hem nadien werd voorgelezen. Verzoeker beperkt zich aldus tot een blote bewering en slaagt er niet in aan te tonen dat zijn gezegden verkeerd zouden zijn genoteerd op de DVZ.

Waar verzoeker nog van mening is dat hij meermaals gevraagd werd wanneer hij door de taliban beschuldigd werd en dat hij consequent en coherente verklaringen heeft gegeven, zijnde twee à twee en een halve maand na de incidenten met de taliban in zijn regio en het dus voor hem een raadsel is waarom zijn verklaring niet consequent bevonden wordt, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal terecht opmerkte dat *'Zo stelt u dat u twee à twee maanden en een half na de incidenten met de taliban in uw regio ervan beschuldigd werd informatie te hebben doorgegeven aan de inlichtingendienst, terwijl u in de vragenlijst verklaarde dat er vijf maanden overheen gingen (CGVS vraag 44; vragenlijst CGVS opgesteld door een medewerker van DVZ op 13 juli 2012). Mochten er werkelijk maar twee maanden - of iets meer - tussen de twee gebeurtenissen gezeten hebben, zou een snelle berekening van de door u genoemde data en tijdsaanduidingen uitwijzen dat u in dat geval reeds in de periode december-januari moet zijn vertrokken uit Afghanistan, terwijl u zei dat u tijdens de lente - ongeveer saur-jauza (21 april-22 juni) - bent gevlucht (CGVS vragen 36-37, 42, 44, 49, 55, 56-57, 59, 61).'* Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker betreffende het ogenblik van het beschuldigd worden vooreerst verklaart, en dit ter gelegenheid van het eerste interview bij de DVZ, dat hij vijf maanden na de aanval door zijn oom en de Amerikanen op de taliban (daags na 13 juli 2011) beschuldigd werd door een burger uit zijn dorp (vragenlijst CGVS, p. 3, vraag 5) en dat hij vervolgens verklaart dat er twee à twee en een halve maand verstreken tussen de incidenten en het moment waarop hij beschuldigd werd (gehoorverslag CGVS, p. 8, vraag 44). Verder blijkt uit het gehoorverslag ook dat verzoeker verklaarde dat hij vier à vier en half maanden (9 – 24 april 2012) voor het gehoorverslag Afghanistan verliet, dat het lente was en misschien was het dus tijdens de maanden saur of jauza (21 april -22 juni 2012). Verzoeker verklaarde dat hij 7 à 8 dagen na de beschuldigingen de eerste waarschuwingsbrief kreeg, dat hij naar zijn ooms huis ging in Jalalabad en dat na 6 à 7 dagen zijn moeder bezoek kreeg van de taliban waarop hij de tweede waarschuwingsbrief kreeg, waarna zijn gezin naar zijn schoonbroer in Jalalabad ging, waarna 2 à 2,5 maand verstreken, voordat zijn oom werd getroffen door een raketaanval, waarna verzoeker 7 à 8 dagen later het land zou zijn ontvlucht (gehoorverslag CGVS, vragen nrs. 42, 49, 57, 59, 61). Uit voorgaande verklaringen zou dus blijken dat de beschuldigingen aldus hebben plaatsgevonden maximaal 3 maanden en 8 dagen voor zijn vertrek tussen 9 april en 22 juni 2012, zijnde ten vroegste januari 2012. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden dat hij consequente en coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het ogenblik van beschuldiging.

Waar verzoeker meent dat dit eveneens geldt voor de eerste waarschuwingsbrief die hij ontving 7 à 8 dagen na de beschuldiging van de taliban, stelt de Raad opnieuw vast dat de verwerende partij, op grond van de stukken van het administratief dossier (gehoorverslag CGVS, vragen 49 en 55) terecht kon opmerken dat *"Overigens stelt u ook dat u de eerste waarschuwingsbrief in dalwa (21 januari-20 februari) ontving. Nochtans gebeurde dit volgens u ruim twee maanden na de incidenten met de taliban in juli 2011, ongeveer september 2011 dus."* Immers verklaarde verzoeker dat de beschuldigingen gebeurden 2 à 2,5 maand na de incidenten die gebeurden op 13 juli 2011 en 10 à 12 dagen erna (23-25 juli) en dat hij 7 à 8 dagen nadien de eerste waarschuwingsbrief kreeg (gehoorverslag CGVS, vragen 42, 44, 49), aldus eind september – midden oktober 2011, terwijl verzoeker verder verklaart dat hij de eerste waarschuwingsbrief kreeg in dalwa of hoet, zijnde tussen 21 januari en 20 maart (gehoorverslag CGVS, vraag 55). Ook hier kan verzoeker aldus niet voorhouden dat hij coherente verklaringen aflegde.

2.6.2. In zoverre verzoeker het motief betwist dat stelt dat hij geen enkel tastbaar begin van bewijs heeft dat zijn verklaringen ondersteunt en hierbij verwijst naar de twee neergelegde waarschuwingsbrieven en de neergelegde bevestigingsbrief van het districtshuis van Khewa en van oordeel is dat het eigenaardig is dat voormelde stavingstukken door de bestreden beslissing niet als begin van bewijs in aanmerking genomen worden louter en alleen om het feit dat deze brieven in de vragenlijst van het CGVS niet werden vermeld, wijst de Raad er vooreerst op dat de waarschuwingsbrieven niet werden neergelegd in de loop van de procedure, noch ter gelegenheid van het interview bij de DVZ, noch bij het gehoor op het CGVS, noch bij het inleidend verzoekschrift alsook niet op enig ander moment in de asielpcedure. Dienaangaande motiveert de commissaris-generaal terecht *'U zou deze brieven niet kunnen voorleggen omdat ze nog bij u thuis zouden liggen en niemand er om kan gaan (CGVS vragen 51, 77). Desalniettemin slaagt u er wel in om een bevestigingsbrief van het districtshuis van Khewa aan het CGVS te bezorgen (zie groene map; CGVS vraag 1). Indien het mogelijk is om een bevestigingsbrief van het districtshoofd te krijgen in een regio waar de taliban volgens u erg actief en overal aanwezig zijn, moet het voor u ook mogelijk zijn om op één of andere manier die dreigbrieven te bekomen (CGVS vragen 65-66, 68). Het excuus dat niemand naar jullie huis kon gaan, houdt bijgevolg geen steek'.* Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

Verder gaat verzoeker voorbij aan het geheel van de motieven waar hij van mening is dat de twee waarschuwingsbrieven niet als begin van bewijs in aanmerking worden genomen louter en alleen omdat deze niet vermeld werden door verzoeker in de vragenlijst. Immers motiveert de commissaris-generaal,

zoals hierboven uiteengezet, dat het opmerkelijk is dat verzoeker de brieven niet kan voorleggen, alsook waarom het niet vermelden van de waarschuwingsbrieven opmerkelijk is en dit als volgt *'Voorts haalt u de twee waarschuwingsbrieven aan die uw verhaal zouden moeten staven (CGVS vraag 42). Deze brieven vermeldde u echter niet in de vragenlijst van het CGVS. Binnen de context van uw asielrelaas lijken deze brieven toch belangrijk genoeg om vermeld te worden wanneer u gevraagd wordt naar de reden van uw vlucht uit Afghanistan (CGVS vraag 53).'*' De Raad wijst er nogmaals op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker nagelaten heeft dit te doen en essentiële elementen heeft verzwegen, ondermijnt zijn algehele geloofwaardigheid en tast de ernst van de door hem aangehaalde vrees aan.

In zoverre verzoeker het motief betwist dat stelt dat hij geen enkel tastbaar begin van bewijs heeft dat zijn verklaringen ondersteunt en hierbij verwijst naar de neergelegde bevestigingsbrief van het districtshuis van Khewa, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal desbetreffend terecht motiveerde wat volgt *'De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. (...) De bevestigingsbrief is een met de hand geschreven document dat door eender wie, eender waar kan gebeurd zijn en bovendien een gesolliciteerd karakter vertoont. De herkomst van dergelijke documenten valt onmogelijk te achterhalen. Bovendien toont informatie waarover het CGVS beschikt aan dat dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden (...).'*' Deze motieven worden door verzoeker ter gelegenheid van zijn inleidend verzoekschrift niet betwist. In zoverre de raadsman van verzoeker ter terechtzitting voorgaande motivering bekritiseert en stelt dat men bij een dergelijke motivering betreffende een 'gesolliciteerd karakter' zich de vraag stelt of dit met zich meebrengt dat teksten niet geloofwaardig zijn enkel omdat ze handgeschreven zijn en er hierbij op wijst dat niet iedereen een computer heeft, weerlegt hij de bovenstaande motieven die erop wijzen dat een met de hand geschreven document door eender wie en eender waar kan gebeurd zijn, dat de herkomst van dergelijke documenten onmogelijk te achterhalen valt en dat dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden, niet.

2.6.3. Verzoeker argumenteert dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de beslissing en de acties van de taliban aangezien hij bij de beslissing en acties van de taliban niet betrokken is, dat het desalniettemin voor zich spreekt dat twee maanden voor de taliban een redelijke termijn is om uit te maken wie informatie aan de Afghaanse autoriteiten doorspeeld heeft. De commissaris-generaal motiveerde desbetreffende terecht *'Daarenboven is het erg opmerkelijk dat de taliban u pas zouden proberen te bereiken na twee à twee maanden en een half. Uw oom kwam immers al langer bij u thuis om jullie te helpen: sinds de dood van uw vader - toen u in de vijfde klas zat - kwam hij al geregeld bij jullie over de vloer. Ook de link met de door u beschreven incidenten wordt nogal onduidelijk door de lange periode tussen beide feiten. Indien de taliban u werkelijk verantwoordelijk zouden geacht hebben voor de dood van verschillende van hun leden, kan er van uit gegaan worden dat ze geen twee maanden zouden wachten vooraleer actie te ondernemen. Aangezien uw oom sinds jaar en dag bij jullie over de vloer kwam en volgens u de taliban overal zitten, moeten ze toch al geweten hebben dat u regelmatig contact had met iemand van de nationale veiligheidsdienst. Er valt bijgevolg geen enkele reden te bedenken voor hun geduld. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat de taliban u eerst twee kansen zouden geven om te vluchten wanneer zij echt meenden dat u verantwoordelijk was voor de dood van hun leden bij die incidenten (CGVS vragen 42, 68). Er kan verondersteld worden dat zij - het principe oog om oog, tand om tand indachtig - u doodgewoon zouden komen zoeken en doden in plaats van u tot bij hen te proberen lokken met een list. Het is trouwens evenmin geloofwaardig dat zij hun verblijfplaats zouden verraden in hun waarschuwingsbrief: op die manier geven zij u extra informatie waardoor het risico dat zij opnieuw ontdekt en opgejaagd zouden worden erg groot wordt (CGVS vraag 42). U had immers - en dat was door hen geweten - contact met een lid van de inlichtingendienst. Dat de taliban zo onzorgvuldig zouden omspringen met gevoelige informatie is niet plausibel. Op die manier zouden ze de strijd tegen de regering en haar bondgenoten geen 11 jaar kunnen volhouden hebben.'*

Uit verzoekers verweer blijkt immers dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze

bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker eraan voorbij dat op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet, niet afdoende of stereotiep gemotiveerd zou zijn.

2.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal een onderzoek had moeten doen naar de veiligheidssituatie in Qalatak, district Khewa (Kuz Kunar), provincie Nangarhar, wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad beschikt. De bestreden beslissing motiveert terecht dat *“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en daar uit bovenstaande argumentering blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebt, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u er over een intern vluchtalternatief beschikt. U bent afkomstig van de provincie Nangarhar en hebt meer dan twee maanden veilig in Jalalabad, de provinciehoofdplaats, kunnen verblijven (CGVS vragen 42, 65). De taliban hebben u op geen enkel moment gecontacteerd terwijl u en uw familie een veilig onderkomen hadden bij uw schoonbroer. Bovendien wonen uw moeder en broers tot op vandaag zonder noemenswaardige problemen bij uw schoonbroer (CGVS vragen 30-31). Ook uw oom woont in Jalalabad (CGVS vragen 1-5). Dit betekent dat u over een sociaal en familiaal netwerk beschikt in Jalalabad wat u in staat stelt uw leven daar op te bouwen. U bent nog jong en ook over de financiële kant hoeft u zich voorlopig geen zorgen te maken: uw oom helpt al langer mee in de zorg voor uw*

familie en jullie beschikken nog steeds over gronden in uw dorp (CGVS vragen 28, 52). Dit alles zorgt ervoor dat Jalalabad voor u praktisch, veilig en legaal toegankelijk is."

Waar verzoeker aangeeft dat hij in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer heeft daar hij niet op de bescherming van zijn gezin kan rekenen aangezien zijn familie tegen de taliban machteloos is geworden, beperkt hij zich tot het uiten van een loutere bewering maar blijft hij in gebreke bovenstaande motieven, die net stellen dat verzoeker reeds veilig in Jalalabad verbleef en dat ook zijn gezin tijdens hun verblijf aldaar geen noemenswaardige problemen kende, en die steun vinden in het administratief dossier, met concrete argumenten te weerleggen.

Ook met de stelling dat hij van Qalatak is en niet van Jalalabad, weerlegt verzoeker de bovenstaande motivering niet.

Verzoeker betwist de motivering die stelt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard, dat de aanslagen eerder gericht zijn op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is.

2.11. Derhalve dient te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afgaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afgaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses

gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

2.12. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijst naar de aan zijn inleidend verzoekschrift toegevoegde stukken, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept onjuist zou zijn.

Het door verzoeker toegevoegde document van het Laatste Nieuws (stuk 3) dateert van 19 februari 2011 beschrijft een aanslag op een bank in Jalalabad. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat het bedoelde incident opgenomen is in de informatie (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad", p. 6) op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat blijkt dat de commissaris-generaal deze informatie in zijn beoordeling heeft betrokken. Daargelaten de vraag of de door verzoeker bij zijn verzoekschrift bijgevoegde artikelen (stukken 4,5,6 en 7) in overweging kunnen worden genomen gelet op artikel 8 PR RvV en het ontbreken van voor eensluidende verklaarde vertalingen, wijst de Raad op wat volgt. Het door verzoeker toegevoegde document van BBC NEWS (stuk 4) beschrijft enkele incidenten in verschillende delen van Afghanistan, waarbij over Jalalabad enkel gesteld wordt *'Several more were injured in the blast, which took place on the Jalalabad road, home to many Nato bases and compounds housing international staff. Police said the explosion happened near the offices of an international construction company, but it is unclear what the target was. The Taliban say they carried the attack, adding that a suicide bomber drove into the compound of a US-based engineering and construction company. Foreigners are among the wounded'*. Dit artikel, in zoverre het betrekking heeft op incidenten in Jalalabad, vermeldt een incident waarbij internationale instellingen en bedrijven alsook buitenlanders werden getroffen. Ook de door verzoeker voorgelegde artikelen van Khaama Press (stuk 6) en News Afghanistan (stuk 7) dateren van 5 maart 2012 respectievelijk 13 augustus 2012, en aldus binnen de referentieperiode van de SRB op basis waarvan de commissaris-generaal tot zijn conclusie kwam, en hebben betrekking op incidenten die aanslagen vermelden die gericht zijn tegen 'Afghan officials', 'Afghan police' en 'security forces' en bevestigen aldus bovenstaande informatie waar gesteld wordt dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en dat de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en waaruit geconcludeerd wordt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De door verzoeker toegevoegde artikelen van The Guardian (stuk 5) en van Thaindian News (stuk 5, ommezijde) hebben betrekking op een incident in Dur Baba district en kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht ter beoordeling van de veiligheidssituatie in Jalalabad.

De loutere verwijzing naar voornoemde incidenten weerlegt de informatie van de commissaris-generaal niet, alsook wordt hierdoor de conclusie van de commissaris-generaal, die steunt op een veelheid van informatie, niet ontkracht. De aangehaalde artikelen zijn aldus niet van die aard om de voorgaande analyses van de commissaris-generaal met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken

2.13. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.14. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1.2 van het vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/3, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht is derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER